

stemt indtryk, når de hører Socialdemokratiet, SF, Enhedslisten og Det Radikale Venstre tale om det finanslovforlig, der er indgået mellem regeringen og Dansk Folkeparti. De får indtryk af, at hele fundamentet for det danske velfærdssamfund er ved at skride, at der er rokket ved alt, og at der ikke længere er noget som helst, der er så godt, som det var.

Det hovedindtryk tror jeg de fleste får, og inden jeg skulle herop, blev jeg derfor nødt til at hive finanslovsforslaget frem med de ændringer, der nu er lavet som følge af aftalen mellem regeringen og Dansk Folkeparti, og kigge lidt på, hvor meget der egentlig er tale om, hvor meget vi har ændret med den finanslov, vi skal stemme om senere i dag.

Ud af et budget på ca. 430 mia. kr. flyttes der rundt inden for en ramme på 7 mia. kr. Det er under 1,7 pct. af de ca. 430 mia., altså under 1,7 pct., og at det skulle rukke ved selve fundamentet og give anledning til de diskussioner, der har været om strukturen, synes jeg er meget voldsomt. Når man oven i købet ved, at for 1,5 mia. kr.s vedkommende er der tale om penge, der tidligere er gået ud af landet, men nu skal bruges til bedre behandling af ventelistepatienter her i landet, skulle man jo tro, at i hvert fald de 1,5 mia. kr. blev brugt til at styrke fundamentet for vores velfærdssamfund, nemlig at sikre, at syge mennesker kan komme til behandling.

Men nej, ikke engang de 1,5 mia. kr. er der nogen kredit for over for aftalepartierne; det er også noget møg, så vidt vi kan forstå. Men man er alligevel kommet i tanker om, at det måske er for besværligt at stemme imod de 1,5 mia. kr., og så må man alligevel hellere gå ind for det – vel vidende, som det også blev klart ved førstebehandling af finanslovsforslaget den 1. februar, at havde man fået sin vilje og fået opfyldt sine ønsker, var de 1,5 mia. kr. aldrig blevet afsat til behandling af ventelistepatienter.

Kl. 15.30

Det er nogle helt grundlæggende ting, som er gået galt i debatten, og det gør selvfølgelig også, at det måske alligevel er lidt svært at få forklaret befolkningen, at det er så surt, som man egentlig gerne vil give indtryk af, for der er jo også nogle, der egentlig glæder sig over de ting, der sker.

Når man alligevel betragter finansloven på den måde, er det jo nok, fordi man har svært ved at indstille sig på, at bøtten er vendt. Nu har man siddet i en 9-års-periode og har kunnet bestemme det hele hen over hovedet på os andre. Man har kunnet lave aftaler inde bag de lukkede

døre og præsentere os andre for aftalerne, føre dem igennem ved at trykke på de grønne knapper og udtrykke magtarrogance på den måde. Men det er det samme, man kalder det, som det nye flertal foretager sig, og det er måske i virkeligheden dét, det handler om: de, der har været vant til at forvalte magten, har meget, meget svært ved at indstille sig på, at de ikke gør det længere, og at der nu er en ny situation.

Vi kan ane en frustration. Man tænkte måske, at man efterhånden havde førstefødselsret til magten og til at sidde og bestemme det hele. Men nu er den smuldret mellem fingrene på en, og det må jo komme til udtryk på en eller anden måde. Det kan være med lidt mavesurhed, som jeg tror jeg kaldte det over for fru Pia Gjellerup, eller på andre måder, som det er kommet til udtryk både i dag og i går, da vi behandlede ændringsforslagene.

Frustrationen er også kommet til udtryk over forløbet af finanslovforhandlingerne, og det diskuterede vi også kort i går. Noget er for lukket; der har ikke været reelle forhandlinger, man er kun blevet indbudt til et enkelt møde, og det er jo ganske, ganske forkasteligt, at man kan stå i den situation kun at blive inviteret til et enkelt møde og kun få en enkelt kop kaffe i Finansministeriet, og så er der pludselig lavet finanslovforlig.

Så er det, vi i Dansk Folkepartis folketingsgruppe sidder og tænker: Nå, ja, men hvordan var det, SR-regeringen forvaltede det med hensyn til at invitere partierne til forhandlinger? Jo, man sagde, at der var nogle partier, der var stuerene, og nogle, der ikke var stuerene. Nogle måtte godt komme til forhandlinger, andre måtte ikke komme til forhandlinger, og Dansk Folkeparti var blandt dem, der ikke kom til forhandlinger, da den tidligere regering forvaltede magten.

Nu er det lige pludselig galt, at der ikke er forhandlingsmøder nok, men jeg har dog forstået, at der har været en omgang, hvor alle partier har kunnet diskutere med regeringen, så det er altså lidt svært for os i Dansk Folkeparti at tage frustrationen særlig alvorligt i en diskussion om forløbet, når den foregår på den baggrund. Det håber jeg man vil bære over med.

Bøtten er altså vendt, og der er sket nogle ting. Dansk Folkeparti stemmer i dag for første gang i sin historie for et finanslovsforslag, og det gør vi med glæde, fordi vi mener, at det finanslovforlig, vi har indgået med regeringen, har nogle meget gode perspektiver for sig. Vi mener